

[Hanne Thanning Jacobsen]

mer for tilbud, som bliver budt forældrene, være kvalitetsmæssigt i orden.

Vi har i dag fået at vide, at BUPL har lavet en undersøgelse på basis af 245 kommuners 1994-budget. Resultatet er, at kommunerne planlægger at etablere 35.000 institutionspladser i det kommende år, og jeg synes, der er al mulig grund til at benytte denne lejlighed til at give kommunerne en stor ros for, at de har taget de senere års diskussion om de mange tusinde manglende pladser helt, helt alvorligt. Men ikke desto mindre mener vi fortsat i SF, at vi skal gribe chancen nu, hvor kommunerne har hjulpet så godt til, ved at tilføre området nogle statslige midler.

Jeg ved godt, som flere ordførere også har fremhævet, at regeringen har afsat 400 mio. kr.; men som det også er fremgået af debatten, er de for det første øremærkede og går udelukkende til lønudgifter på både børne- og ældreområdet. For det andet går jeg ud fra, at kommunerne har disponeret over disse penge allerede i 1994, og så er vi utrygge ved, hvad der kan ske de efterfølgende år. Selv om vi erkender værdien af de tiltag, der er sket i 1993, og dem, der vil ske i 1994, har vi en angst for, at puklen vil vokse igen.

Jeg er også opmærksom på, at der er afsat 150 mio. kr. på finansloven til en såkaldt børnefamiliepulje. Ministeren nævnte den også, men jeg kan ikke se af de ordinære ændringsforslag til finansloven, hvad disse penge skal bruges til.

Så vil jeg gerne sige til de ordførere, der undrer sig lidt over, at vi er gået så højt op i spørgsmålet om lånefinansiering og lånebekendtgørelsen, at bortset fra forsøgspuljens kun 30 mio. kr. har kommunerne altså ikke mulighed for at lånefinansiere nybyggeri. Det er baggrunden for, at vi tager fat i problemet og ønsker at ændre lånebekendtgørelsen, så lånefinansiering kan finde sted på normale vilkår, hvad enten der opføres nye bygninger eller nyindrettes eksisterende lokaler.

Når jeg ser på de tal, BUPL har lagt frem i dag, synes jeg, at jeg kan se, at ventelisterne bliver kortere – meget kortere, det vil jeg gerne medgive – men de forsvinder ikke, og jeg tvivler også stærkt på, om udbygningen kan fastholdes i 1995 efter 2 års voldsom satsning fra kommunernes side, som jeg allerede har kvitteret for. Jeg kan frygte, at de nye kommunal-

bestyrelser vil blive mødt med krav om andre prioriteringer efter 2 års voldsom satsning på dette område.

Dette er også baggrunden for, at vi mener, at Folketinget og regeringen bør træde til med en økonomisk indsprøjtning, som vi har skitseret her, så vi har sikkerhed for, at vi nu virkelig får has på de sidste tusinder på ventelisterne. Jeg er sikker på, at der vil blive draget et lettelsens suk landet over, hvis man gør garantien mur- og nagelfast nu i stedet for at give en løsnestilling til kommunerne og gå ind i en forhandling, som måske kan trække ud, hvorefter vi i 1995 må konstatere, at kommunerne segner under kravet.

Det er altså baggrunden for, at vi har ønsket en fornyet debat om spørgsmålet. Vi mener, vi bør tage chancen nu, hvor kommunerne har gjort så stor en indsats, og hjælpe dem det sidste stykke ad vejen.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil godt sige til forslagsstilleren, fru Hanne Thanning Jacobsen, at jeg under alle omstændigheder er glad for, at der er så bred enighed om behovet for at få styr på det område, der handler om at sikre børnepasning.

Fru Hanne Thanning Jacobsen efterlyste, at regeringen meldte klarere ud, også med hensyn til, hvor mange penge vi vil bruge på området. Men det er jo en dårlig forhandlingstaktik at begynde at love en hel masse som udgangspunkt. Pengene hænger som bekendt ikke på træerne, og det viser sig jo rent faktisk, at kommunerne har ressourcer til at gøre meget, også inden for de økonomiske rammer, der er aftalt.

Jeg synes uomgængeligt – og det er også et svar til fru Inger Stilling Pedersen – at det er det rigtige at sige: Nu gør vi det, at når budgetterne er lagt for 1994, begynder vi det nye år med for det første at bede om en oversigt over de kommuner, der allerede har en pasningsgaranti, oplysninger om, hvad denne garanti indeholder, og hvilke betingelser der skal opfyldes. For det andet beder vi om en oversigt over behovet, og så ved vi noget om det økonomiske pres på kommunerne og behovet for de nødvendige pædagoger. Så har vi nogle meget klare og meget bedre rammer at arbejde videre ud fra.

Fru Inger Stilling Pedersen spurgte også, hvor mange forældre vi regner med vil bruge